

kan få lov til at tjene en skilling ved at feje gulvet nede hos købmanden eller lignende.

Alene det, at de har noget, hvor de ved, at de om onsdagen skal ned og være en time hos gartneren, og så kan de få lov til at tjene en skilling ved det, er noget af det, der er med til at give børn og unge et ansvar og en følelse af, at der er et indhold i deres liv. Og så den stolthed – stolt-heden ved, at man kan få lov til at tjene sine egne penge og få lov til at bruge sine egne penge. Det må vi ikke underkende.

Skolen har selvfølgelig også et stort ansvar i forhold til den forebyggende indsats. Det er i skolen, man skal lære børnene – ud over selvfølgelig, hvad forældrene kan lære børnene – ansvar. Det er skolens ansvar at lære børnene at være selvstændige og få selvtillid. Det er meget, meget væsentlige elementer i skolegangen. Det er selvstændighed, og det er tillid til sig selv.

Og lad mig så også samle den tråd op, som hr. Jacob Haugaard smed på banen, nemlig spørgsmålet om ikke bare alkohol, men også om euforiserende stoffer, om blandingsmisbrug og så videre.

Det er helt afgjort, at det er noget af det, man bør tage fat på ude i skolerne, og jeg håber da, at enten skolerne selv begynder at tage fat på det her, eller at undervisningsministeren måske vil tage fat på problemstillingen og så sætte det på skemaet, at børn og unge skal lære, hvordan man håndterer forskellige ting.

De skal lære, at alle former for sløvende, euforiserende stoffer er drønende farlige. Det kan være livsfarligt at begive sig ud i, og netop som hr. Jacob Haugaard sagde: når først man har indtaget forskellige stoffer og rørt det hele op i en kop med vodka, så er det altså tilfældet, at man fuldstændig mister sin virkelighedssans og ikke aner, hvad man foretager sig. Det er et emne, som man bør tage ganske alvorligt ude i skolerne. Det er noget, der bør undervises meget grundigt i.

Så er der jo hele spørgsmålet om den sociale indsats, når de sociale myndigheder kommer ind i billedet. Der er det selvfølgelig vigtigt, at de kommer ind, både før og efter den kriminelle handling er begået: at de kommer ind før, når man kan se, at en ung er ved at udvikle sig i en uheldig retning, og at man så får gjort noget ved det, men sandelig også, hvis det er gået galt, hvis der alligevel bliver begået kriminalitet, at de sociale myndigheder tager en aktiv rolle og griber ind og gør, hvad der er muligt for at undgå, at den unge udvikler en egentlig kriminell

løbebane, og at man får den unge tilbage på sporet til et fornuftigt liv igen.

Men se, hvis den unge så trods alle disse flotte ting, som vi prøver at gøre for at forhindre kriminaliteten, alligevel går ud og begår kriminalitet, så er det Fremskridtspartiets opfattelse, det er forslagsstillernes opfattelse, at så er nøgleordet konsekvens.

Der skal konsekvens til, og det er det, som hele dagsordenen lægger op til, det er konsekvens i forhold til den unge, når der bliver begået en kriminel handling. Det nytter ikke noget, at man bare trækker på skuldrene, måske endda lige løfter en pegefinger, hvis man orker det fra myndighedernes side, og så er det alt, hvad der sker over for den unge. Der skal konsekvens til.

Det skal være sådan, at de unge kan mærke, se og føle: Det, jeg gjorde, var forkert. Jeg skal aldrig gøre det igen – og sådan så kammeraterne kan se, at det var forkert, og sådan så kammeraterne ikke får opfattelsen af, at det jo bare var meget nemt, og det kan alle andre også bare få lov til at gøre; sådan at man virkelig dør sætter ind og får stoppet med en konsekvens.

Vi har set, hvordan diskussion også har kørt frem og tilbage i dag i forhold til tiltalefrafald. Hvad er det for nogle tiltalefrafald, der ikke skal være så mange af?

Og dér var det fuldstændig, som fru Birthe Rønn Hornbech sagde, at det ikke er et spørgsmål om, hvad det er for en type tiltalefrafald. Det, vi opponerer imod fra forslagsstillernes side, er, at de, der kommer for en dommer, gang på gang kan opnå at få et tiltalefrafald, og hvis de virkelig har været slemme, så kan de være uheldige at få en betinget dom. Altså igen sker der reelt ingenting. Den tiltalte kan gå ud af retsbygningen med en følelse af, at der jo ikke skete noget ved det: Det var gratis, det, jeg foretog mig – det er det, vi skal væk fra.

Og med hensyn til fængslerne er Fremskridtspartiet meget enig. Det, det hele handler om, og det, som vi alle i Folketinget må være enige om, og det tror jeg også vi er, det er at undgå, at der overhovedet er nogen, der kommer i fængsel.

Men hvordan undgår man, at nogen kommer i fængsel? Ja, dér er det vores opfattelse, at med en tidlig indsats og med en hurtig sanktion, og den kan godt være meget mild, men alene det, at der kommer en sanktion af den ene eller den anden art, er med til at forhindre, at de unge udvikler sig til egentlige kriminelle, som så siden hen skal sidde længere tid i fængsel.